

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5392

гр. София, 17.02.2025 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в закрито заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **1365** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.213 и сл. Закона за устройство на територията (ЗУТ).

Образувано е по жалба от „ВЕНИД ГЕО“ ЕООД, чрез пълномощника- адв. Ц. П.- САК срещу Заповед №САГ24-РА-18-32/02.12.24 година, издадена от вр.и.д. главен архитект на Столичната община, с която на основание 57а, ал. 1, т. 1 от ЗУТ, във връзка с чл. 56, ал. 2 от ЗУТ, във връзка с Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО) е наредено на дружеството-жалбоподател да премахне незаконосъобразно поставения преместваеми обект: „Бариера”, без валидно разрешение за поставяне, разположен върху имот с идентификатор по КККР 68134.2044.850, по плана на С. с административен адрес: [населено място], общ. Б., ул. „15-та“.

Наведените и аргументирани в жалбата основания за оспорване са за нарушение на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби -чл.146,т.2, т.3 и т. 4 от АПК. Осъществяването им е аргументирано с доводи, че не била посочена нарушената разпоредба, липсвали мотиви относно нареденото премахване, а те били задължителни, тъй като органът действал при

условията на оперативна самостоятелност. Не било изследвано и това дали бариерата е необходима за пълноценното ползване на комплекса. Не се оспорва, че бариерата попада в обхвата на легалната дефиниция за преместваем обект по смисъла на § 5, т.80 от ЗР на ЗУТ, но се твърди, че същата не е обект по чл.56, ал.1, т.1 и т.2 и чл.57, ал.1 от ЗУТ, поради което упражненото правомощие по чл.57а, ал.3 от ЗУТ противоречало на материалния закон.

С писмения отговор по жалбата, инкорпориран в съпроводителното писмо по изпращане преписката на съда процесуалният представител на ответника- М. И. (без приложено пълномощно за представителна власт) оспорва основателността на жалбата, заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Жалбата отговаря на изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК-поправена е на 14.02.25 г. в изпълнение даденото от съда указание с определението за оставянето ѝ без движение.

Жалбата е допустима- налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на оспорване по чл.159 АПК, вр. чл.214 и чл.215 ЗУТ. Жалбата е насочена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт. Подадена е от активно легитимирано лице- неблагоприятно засегнат от нея адресат. Предвид липсата на данни в изпратената от ответника преписка за съобщаване на заповедта на жалбоподателя, началото на преклузивния 14-дневен срок по чл.215, ал.4 ЗУТ не е било поставено преди подаването на жалбата до съда на 06.02.2025 г.

Следователно дължимо е насрочването на делото в открито съдебно заседание и разпределението на доказателствената тежест между страните по делото.

Воден от гореизложеното, АССГ- II о., 23-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА делото в открито съдебно заседание на 10.03.2025 г. от 10.30 часа, за което да се призоват страните- жалбоподателят и ответникът-главния архитект на

Столичната община.

ДАВА възможност на ответника в срок до насроченото съдебно заседание на 10.03.2025 година да приложи пълномощно за представителната власт на пълномощника, подписал становището по жалбата.

УКАЗВА на ответника, че на основание чл.170, ал.1 АПК носи доказателствена тежест за установяването на фактическите основания за издаване на оспорената заповед и спазването на законовите изисквания за това.

УКАЗВА на жалбоподателя, че на основание чл.154, ал.1 ГПК, вр.чл.144 АПК носи доказателствена тежест за установяване на фактите, на които основава своите възражения срещу законосъобразността на оспорената заповед.

УКАЗВА на страните, че между тях липсва спор относно обстоятелството, че процесният обект попада в обхвата на легалната дефиниция за преместваем обект по чл.5, т.80 от ДР на ЗУТ. Спорът между тях е изцяло правен и на основание чл.163, ал.3 от АПК не е налице доказателствена необходимост от събирането на допълни доказателства извън изпратената от ответника адм. преписка по издаването на оспорената заповед.

Определението не подлежи на обжалване.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реса на чл.137 АПК.

СЪДИЯ: